Minä ja Mia tuijotimme kauhuissamme toisiamme. Virus oli irti. "Tuo ovi", Mia kuiskasi osoittaen huoneen perällä olevaa, ovea joka oli jäänyt auki, "johtaa vaarallisten mikrobien käsittely- ja säilytystiloihin" Olimme molemmat hetken aikaa hiljaa, sitten Mia katsahti vieressämme maassa lojuvaan särkyneeseen koeputkeeen, jossa oli tarralappu ja siinä sarjanumero 092-03. "092 on sen viruksen sarjanumero! Äkkiä pois!", Mia tarttui minua kädestä kiskoen mukaansa ja yhdessä ryntäsimme ulos huoneesta ja minä paiskasin oven kiinni jäljessäni. Mia alkoi näppäillä älykelloaan ja puhui sitten siihen. "Kuuleeko kuulutuskeskus. Tässä Mia Rowanhill. Laboratoriossa kolme on sattunut aseellinen välikohtaus. Tohtori Matt Dalem, laborantti Jen Kasaty ja hyökkääjä ovat menehtyneet. Tilan on saastuttanut virus 092 yleisnimikkeeltään gm-verikuume. Toistan, laboratorion kolme on saastuttanut gm-verikuume eli virus 092, joka on erittäin tarttuva ja vaarallinen. Aloittakaa eristys- ja neutraloimistoimenpiteet välittömästi" "Keskus kuittaa" Hetken päästä kovaäänisistä alkoi kuulua kuulutus, jossa toistettiin Mian antamaa viestiä. "Mitä me seuraavaksi teemme? mehän olemme saattaneet saada tartunnan", sanoin ääni väristen Mia nyökkäsi vakavana, "Joudumme mitä todennäköisemmin karanteeniin" Makasin sängyllä sairaalasiiven eristyshuoneessa päälläni sininen sairaalapyjama. Mia makasi viereisellä sängyllä. Välissämme oli valkoinen metallitelineessä roikkuva vedettävä tekokankainen sermi. Meiltä oli eilen otettu näytteet mahdollisen tartunnan selvittämiseksi. Oma oloni oli toistaiseksi ihan normaali. En tuntenut minkäänlaista muutosta terveydentilassani. "Teo", kuului vaimea, värisevä ääni sermin takaa. "Mitä?" "Se alkaa" Pomppasin ylös sängystä ja kiersin sermin toiselle puolelle. Mia istui sängyn reunalla ja tärisi. Hänen kämmenellään oli veripisaroita. "Minua pelottaa", Hän alkoi nyyhkyttää, "En halua kuolla tällä tavalla" Istuin hänen viereensä ja kiedoin käteni hänen ympärilleen. "Mitä jos olet vielä puhdas, mutta saat nyt tartunnan minulta", Mia kuiskasi "Eiköhän se ole jo minullakin", sanoin. Pelko tulevasta jäyti sisintäni. Läheisyys tuntui todella hyvältä siinä vaiheessa kun oma kuolemantuomio vaikutti langetetulta. Seuraavan viikon aikana Mia oli todella huonovointinen. Valkoiseen avaruusasun kaltaiseen bioturvallisuusasuun pukeutunut hoitaja kävi aina tuomassa meille syötävää ja juotavaa ja mittaamassa Mian kuumeen joka pysytteli sitkeästi 41 tienoilla. Aina välillä Mia yski ja pari kertaa myös oksensi verta. Meille kerrottiin ensimmäisten näytteiden tulokset: omani oli täysin puhdas kun taas Mian näyteessä oli ollut jo iso määrä viruksia. Karanteeniin tuotiin muitakin. Eristys- ja puhdistustoimenpiteet eivät ilmeisesti olleet olleet riittäviä. Odotin pelolla näkeväni jonkun tutun kannettuna sisään paareilla maaten. Eräänä yönä eräs potilaista, muuan keski-ikäinen nainen, kuoli. Seuraavana iltana menehtyi eräs nuorimies. Pelkäsin Mian olevan seuraava ja toivoin, että olisin voinut ottaa hänen paikkansa. Itselläni ei edelleenkään ollut juuri minkäänlaisia oireita. Köhin välillä ja kurkku oli aamulla herätessä kuiva, mutta mikään ei viitannut siihen, että olisin sairastunut kuolettavaan tautiin. Päivät kuluivat tuskallisen hitaasti. Katselin vierestä kärsiviä ja kuolemaa tekeviä ihmisiä. Olisin mielelläni jutellut Mialle, mutta hänellä ei ollut voimia siihen. Niinpä vain istuin hänen sänkynsä laidalla ja katsoin kun hän nukkui. Ja joskus kun hän oli hereillä, pidin häntä kädestä tai kävin hakemassa hänelle lasillisen vettä huoneen yhteydessä olevasta kylpyhuoneesta. Päivät tuntuivat menevän sekaisin, mutta luullakseni se oli torstai kun meiltä otettiin uudet näytteet. Mian kuume oli laskenut 39:ään. Olin toiveikas. "Onko yhtään parempi olo? Jaksatko vielä puhua?", kysyin "Ehkä jo vähän", hän sanoi väsyneesti ja sai sittän rajun yskänpuuskan. Ojensin hänelle nenäliinoja ja hän yski niihin. Valkoinen paperi värjäytyi punaiseksi. Viikonloppuna saimme vihdoin hyviä uutisia. Huoneeseen tuli suojapuvussa nainen, jota en ollut aiemmin nähnyt, kädessään paperinivaska. "Olen tohtori Lena Winsky. Tulin toisesta yksiköstä ottamaan edesmenneen tohtori Matt Dalemin paikan. Minulla on teille viimeisimpien näytteiden tulokset.

Teo Mantel", tohtori Winsky pysähtyi sänkyni viereen "Näytteenne on edelleen täysin puhdas" Nyökkäsin. Tulos ei tuntunut enää yllättävältä. Tohtori Winsky siirtyi eteenpäin. "Mia Rowanhill. Veri- ja sylkinäytteidenne viruskonsentraatio on huomattavasti vähentynyt ja toimivien vasta-aineiden pitoisuudet ovat hyvällä mallilla. Taidatte olla paranemaan päin" "Minä en siis kuolekaan?" "Hyvin todennäköisesti ette", tohtori hymyili rohkaisevasti. Mia hymyili niin iloisesti kuin ihminen suinkin pystyy saadessaan kuulla, ettei kuolekaan. Katsoin Miaa ja vastasin hänen hymyynsä. Tohtori jatkoi potilaskierrostaan.  Käytyään tulokset läpi tohtori Winsky tuli vielä luokseni. "Mietit varmaan miksi et ole sairastunut"  "Olen kyllä tosiaan ihmetellyt asiaa" "Minulla on teoria siitä miksi näin on. Olin tohtori Dalemin kanssa yhteyksissä ennen hänen kuolemaansa ja rupesin tutkimaan käsiini saamiani Europoliksen sairaaloiden potilastietoja ja löysin erään erikoisen yhdenmukaisuuden. Mutta ensin minun pitää kysyä. Onko suvussasi geneettisesti paranneltuja henkilöitä?" "Olen lähes varma, että sukuni on täysin gm-vapaa", tokaisin miltei ylpeän kuuloisesti, "Mutta miten se tähän liittyy?" "Huomasin, että huomattava osa tähän tautiin sairastuneista on gm-ihmisiä. Ja ennenkuin riittäviin suojatoimenpiteisiin ruettiin, myös monet lääkärit, hehän sattuvat useimmiten olemaan perimältään paranneltuja, sairastuivat hengenvaarallisesti. Ja mitenkä teidän sukunne, neiti Rowanhill?" "Isoisäni oli Yhdysvaltojen erikoisjoukkojen supersotilas, tietääkseni ei muita" "Tämäkin näyttäisi tukevan teoriaani. Luulen, että tauti tuhoaa vain niiden ihmisten soluja, joilla on paranneltua perimää ja iskee sitä rajummin mitä enemmän sitä on" Minä ja Mia vaihdoimme hämmentyneitä katseita. Halusiko joku eroon gm-ihmisistä?  Jatkuu